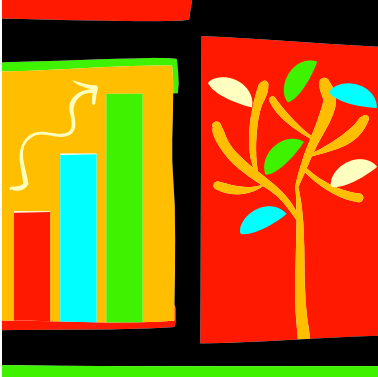

Minh Minh

Trên Thiên Đường Có Nho Không

Ba tuần trước, tôi đã đăng ký vào chương trình “Anh chị của những trẻ em nghèo”. Tôi và Moily – cô bạn thân nhất – được phân công tới làm “chị cả”, giúp đỡ bé Melissa. Theo chương trình, chúng tôi sẽ mời bé tới ăn tối ở căng-tin trường đại học.

Melissa sống cách trường tôi vài cây số, ở một trong những ngôi nhà nhỏ của khu “nhà xe mooc” (nhà lưu động làm bằng những toa xe mooc) chen chúc nhau chặt như nêm. Những vỏ chai bia rỗng, những vỏ hộp thức ăn, quần áo rách ... làm khu nhà đó càng thêm lộn xộn khiến chẳng ai muốn đến gần.

Kho chúng tôi gõ cửa, chính Melissa ra mở cửa. Bé nhỏ, gầy gò, cô bé khoảng 5-6 tuổi nhìn chúng tôi chăm chú, nhăn nhó mũi như thể đang dò xét hai người lớn này có đáng tin hay không.

Đứng sau Melissa là hai đứa bé lớn hơn nhưng cũng ăn mặc lộn xộn như thế. Ngôi phía trong nhà là bố mẹ Melissa. Họ biết chúng tôi được cư đến đây nên mỉm cười thân thiện.

Melissa dẫn chúng tôi vào nhà và giới thiệu theo cách ngô nghê của một đứa

trẻ mẫu giáo:

- Đây là cái ghế, đây là tivi. Đây là bức tranh em vẽ.

Rồi chỉ vào một bức ảnh chụp, Melissa lại nói tiếp:

- Đây là em khi còn bé tẹo. Đây là cậu em sinh đôi của em, tên là Mark, nhưng đã mất rồi.

Tôi cúi xuống nhìn, trong bức ảnh là hai đứa trẻ sinh đôi, một quần tã xanh và một quần tã hồng.

- Melissa – mẹ cô bé gọi nhỏ. Melissa chạy lại gần bà và nghe bà thì thầm gì đó. Rồi cô bé quay lại chỗ chúng tôi, tuyên bố trịnh trọng:

- Mẹ nói rằng Mark đang ở trên Thiên Đường với các thiên thần rồi!

Moily và tôi cố gắng phá vỡ sự im lặng ái ngại bằng cách đem những món đồ mà chúng tôi đem theo ra tặng cho bố mẹ Melissa: Thức ăn đóng hộp, chăn, quần áo trẻ con... Rồi chúng tôi xin phép bố mẹ cô bé đưa cô bé đi ăn tối, và sẽ về trước 8h.

Melissa vui vẻ nắm một tay tôi, một tay Moily và nhảy chân sao.

Trước khi ra cửa con bé còn khẳng định với hai chị của mình:

- Katie, Dusty, em sẽ ăn hộ phần cả hai chị nữa!

Khi ra tới xe ô tô, Melissa nói như giải thích với chúng tôi:

- Chị Katie và Dusty cũng muốn đi.

- Lần sau sẽ đến lượt các chị ấy – Chúng tôi bảo Melissa – Mỗi lần bọn chỉ được phép đón một em đi chơi thôi. Tối nay là buổi tối đặc biệt của em.

Trong căng tin trường đại học, Melissa trông khá nhỏ bé, nhưng cô bé cứ nhất định đòi tự cầm khay đi lấy thức ăn trên bàn buffet dành riêng cho chương trình “Anh chị của trẻ em nghèo”.

- Em có thể ăn... bất kỳ món gì sao? – Cô bé rụt rè hỏi.

- Tất nhiên rồi – Chúng tôi đáp – Pizza, mì ống, súp, salad, hoặc cơm

rang...

Melissa đi vòng quanh chiếc bàn bày các món ăn vài phút, mắt mở to, cho đến khi chúng tôi chỉ cho cô bé tới khu bày salad và nói cô bé nên ăn những món ở đó trước.

Suy nghĩ một lúc, Melissa chỉ tay vào một khay lim loại lớn:

- Những thứ kia là gì ạ?

- Đó là nho. Nho xanh.

Molly tròn mắt nhìn tôi, thì thào:

- Nho có ngon không ạ? – Melissa hỏi tiếp.

- Ngon lắm – Chúng tôi nói.

Tôi bế Melissa lên để cô bé có thể dùng chiếc kẹp salad mà với tới những quả nho. Cô bé chất đầy nho lên đĩa của mình, tới mức không còn chỗ cho thêm gì vào nữa.

Đó là tất cả những gì Melissa muốn ăn: Nho. Cô bé không để mắt tới những món ăn khác, được bày đầy trên bàn dài và rộng. Cô bé nói rằng nho là “loại quả đẹp nhất” và “món ăn ngon nhất” mà cô bé từng biết. Cô bé còn nói rằng mình muốn ngày nào cũng được ăn nho.

Cuối cùng, chúng tôi bảo Melissa rằng ăn quá nhiều nho sẽ làm cho cô bé no, không ăn được những món ăn khác nữa. Cô bé cười toe:

- Không sao đâu ạ. Em còn phải ăn hộ cả chị Katie và Dusty. Chắc hẳn là các chị ấy cũng rất thích.

Hết đĩa nho, chúng tôi quay lại nơi bày salad và bắt đầu lấy thật nhiều nho: Một cốc cho tối nay, rồi một cốc dành cho ngày mai, ngày kia... Chúng tôi hứa rằng sẽ đưa Melissa đi ăn tối nhiều lần nữa, và lần nào cũng sẽ có nho. Thậm chí, chúng tôi lấy nhiều cốc nho lớn, mỗi cốc cho một thành viên của gia đình Melissa, bỏ vào túi nylon cho cô mang về nhà.

Trên đường về, hầu như cả ba chúng tôi đều im lặng, vì Melissa còn

mãi ngồi yên, giữ khư khư túi nho một cách nhẹ nhàng nhưng chắc chắn, để đảm bảo chúng không bị bẹp. Thỉnh thoảng cô bé mở túi nho, nhìn vào trong và mỉm cười.

Rồi chúng tôi cũng đưa Melissa về tới nhà, lại đỗ xe ở chỗ trống duy nhất không có rác. Melissa ngồi ở ghế sau, vẫn lẩm nhẩm: “Cốc này cho bố, cốc này cho mẹ, cốc này cho chị Katie còn đây là cốc dành cho chị Dusty”.

Và trước khi chúng tôi mở cửa xe, Melissa đã hỏi một câu mà tôi tin rằng cả Moily và tôi sẽ không thể nào quên:

- Các chị có nghĩ là trên Thiên Đường cũng có nho không ạ?
- Tôi ôm chặt Melissa trước khi tiễn cô bé vào nhà, và bảo:
- Có chứ, em của chị, bữa ăn nào cũng có...

Sưu tầm: NangNgoc

Nguồn: NangNgoc

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 25 tháng 4 năm 2007